

RUSZIN NÉPBALLADA

Talányfejtő szeretők*

*Tarka réten, falu szélén
gránitszikla az út mentén.
Az alatt a kötömb alatt
hűvös vizű forrás fakad.*

*Román épp arra legeltet,
lovát éppen ott itatja,
szőke kislány jön a kútra,
nyájasan őt megszólítja:
– Tedd félre a kannát, kérlek,
egy kis beszédem van veled.*

*– Aj, Románom, egyetlenem,
ne múlasd az időt velem,
hogyha késve érnék haza,
az én anyám megkontyolna.*

*– Ne félj, galambom, ha kérdi,
te csak ennyit mondj majd néki:
„A gázlóról ludak jöttek,
a forrásban megfűrdtek,
alig számolhattam tizedet,
mind felzavarták a vizet.
Én meg csak ott ülök, s várom,
hogy letisztuljon, leszálljon.”*

*– Aj, Románom, egyetlenem,
fejtsd meg ezt az egyet nekem:
Gyökre sincs, mégis növekszik,
lángja sincsen, mégis izzik,
virul, bár virágja nincsen,
ezt fejtsd meg nekem, én kincsem!*

*O. I. Dej: Báládi. (Kohánnyá tá dosljubnyi vzajemini) Kijiv, 1987. 32.o.

– *Kő növekszik gyökér nélkül,
a szív izzik lángok nélkül,
a lomb virít virág nélkül,
én kedvesem, egyetlenem.*

*Anyám, amint bizaértem,
Seprűnyéllel esett nékem.*

– *Ne verj anyám, szépen kérek,
elmondok én mindent néked:*

*A gázlóról ludak jöttek,
a forrásban megfürödtek,
alig számolhattam tized,
mind felzavarták a vizet.*

*Én meg csak ott ülök, s várom,
hogy letisztuljon, leszálljon,
zöldlombú jávor tövében,
az én Románom ölében.*

Vári Fábrián László fordítása

